NORAKSTS
Lieta Nr.A42344006
A1659-07/19

SPRIEDUMS
Latvijas tautas vārdā

Rīgā 2007.gada 20.novembrī

Administratīvā rajona tiesa
šādā sastāvā: tiesnese Dz.Amerika,

piedaloties pieteicējam *Ē.K.* un atbildētāja Latvijas Republikas pusē pieaicinātās iestādes Valsts policijas Rīgas pilsētas Galvenās policijas pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes pārstāvei Ligitai Daukštei,

2007.gada 25.oktobrī Rīgā, Antonijas ielā 6, atklātā tiesas sēdē izskatīja administratīvo lietu, kas ierosināta pēc *Ē.K.* (turpmāk – pieteicējs) pieteikuma par Valsts policijas Rīgas pilsētas Galvenās policijas pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes priekšnieka vietnieka 2006.gada 9.februāra lēmuma Nr.368 atcelšanu.

Aprakstošā daļa

[1] 2006.gada 14.martā Administratīvajā rajona tiesā saņemts pieteicēja pieteikums un ar Administratīvās rajona tiesas tiesneses 2006.gada 16.marta lēmumu ierosināta administratīvā lieta Nr.A42344006.

[2] 2005.gada 17.decembrī Rīgas Galvenās policijas pārvaldes Ceļu policijas biroja Ceļu policijas inspektors sastādījis administratīvā pārkāpuma protokolu Nr.KP083992 par to, ka 2005.gada 17.decembrī plkst.14^{05} pieteicējs Rīgā vadījis transportlīdzekli Opel Astra Caravan, valsts reģistrācijas numurs */dzēsta valsts reģistrācijas numura zīme/*, pa Brīvības gatvi no Juglas ielas puses Berģu ielas virzienā krustojumā ar luksoforu regulējamo gājēju pāreju iebrauca un šķērsoja pie aizliedzošā sarkanā signāla luksoforā, neievērojot Ministru kabineta 2004.gada 29.jūnija noteikumu Nr.571 „Ceļu satiksmes noteikumi" (turpmāk – CSN) 56.4. apakšpunktā noteiktās prasības, tādējādi izdarot Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa (turpmāk – LAPK) 149.^{5}panta pirmajā daļā minēto administratīvo pārkāpumu.

Par minēto pārkāpumu 2005.gada 21.decembrī pieņemts lēmums Nr.050/KP083992, ar kuru pieteicējs saukts pie administratīvās atbildības par CSN 56.4.apakšpunkta pārkāpumu saskaņā ar LAPK 149.^{5}panta pirmo daļu, uzliekot naudas sodu Ls 20 apmērā.

Pieteicējs minēto lēmumu apstrīdējis Rīgas pilsētas Galvenās policijas pārvaldes Kārtības policijas pārvaldē (turpmāk – RGPP KPP vai atbildētājs) ar iesniegumu, lūdzot to atcelt, motivējot to tādējādi, ka braucis pa Brīvības gatvi ar ātrumu 70 km/h, tuvojoties ar luksoforu regulējamai gājēju pārejai, pamanījis ceļa mala sievieti, kura nospiedusi luksofora pogu, pēc kā luksoforā sācis mirgot zaļais signāls. Ņemot vērā braukšanas ātrumu, pieteicējs līdz gājēju pāreaji nav varējis

nobremzēt un šķērsojis gājēju pāreju pie luksofora mirgojošās zaļās gaismas signāla. Iesnieguma pieteicējs arī norādījis, ka viņš ceļa malā ir redzējis ceļu policijas ekipāžu, līdz ar to tīšam nebūtu pārkāpis CSN. Tāpat arī norādīts, ka Ceļu policijas darbinieks nestādījās priekšā, rupji uzvedās un pasažieru klātbūtnē par pieteicēju ņirgājās.

2006.gada 9.februārī atbildētājs pieņēma lēmumu Nr.368 (turpmāk – Lēmums), ar kuru atstāja negrozītu 2005.gada 21.decembra lēmumu. Lēmumā kā pierādījumi vērtēti Ceļu policijas inspektoru V.Pužuļa un A.Rotkāja ziņojumi, kā arī paša pieteicēja un liecinieku *I.K.* un *P.K.* paskaidrojumi.

[3] Pieteicējs uzskata, ka pārsūdzētais Lēmums ir atceļams šādu iemeslu dēļ:

[3.1] atbildētājs nav ņēmis vērā liecinieku liecības, jo liecinieki ir pieteicēja sieva *I.K.* un tēvs *P.K.* Pieteicējs nepiekrīt atbildētāja norādītajam, ka liecības ir saskaņotas, jo izklāstītie fakti ir vienādi. Tas, ka liecinieki ir pieteicēja radinieki, neietekmē viņu objektivitāti un rīcībspēju. Savukārt, vērā ņemti ir policijas inspektoru ziņojumi, kuros minētie fakti ir sagrozīti un neatbilst patiesībai. Bez tam, arī viņi ir darba kolēģi, kas var liecināt par interešu konfliktu;

[3.2] pieteicēja autobraucēja stāžs ir desmit gadi un nekādā gadījumā pieteicējs nebūtu apzināti vai neapzināti pārbraucis pie luksofora sarkanā gaismas signāla, vēl jo vairāk redzot, ka blakus patrulē ceļu policijas inspektori;

[3.3] atbildētājs, pieņemot Lēmumu, nav ievērojis virkni tiesību principus;

[3.4] atbildētājs nav izdarījis lietderības apsvērumus.

[4] Atbildētājs – Rīgas pilsētas Galvenās policijas pārvaldes Kārtības policijas pārvalde – savos rakstveida paskaidrojumos pieteikumu neatzīst pilnā apjomā, balstoties uz tiem argumentiem, kas norādīti Lēmumā.

[5] Tiesas sēdē pieteicējs pieteikumu uzturēja, pamatojoties uz pieteikumā ietvertajiem argumentiem, papildus norādot, ka policija nevarēja redzēt luksofora signālus, tā varēja redzēt tikai gājēju luksofora signālus. Tad, kad sāka mirgot zaļā gaisma, līdz gājēju pārejai bija apmēram 30 metri.

[6] Tiesas sēdē atbildētāja pārstāve pieteikumu neatzina uz pārsūdzētajā Lēmumā un rakstveida paskaidrojumos minēto argumentu pamata, papildus norādot, ka policijas darbinieki bez pamata pakaļ pieteicējam nedzinās.

[7] Lieciniece *I.K.* tiesas sēdē liecināja, ka braukuši pa Brīvības ielu Siguldas virzienā. Pie gājēju pārejas sāka mirgot zaļā gaisma un pieteicējs šķērsojis krustojumu. Pie gājēju pārejas stāvēja sieviete, pieteicēja automašīna no gājēju pārejas bija kādus 50 metrus tālāk. Brauca ar atļauto ātrumu 70 km/h. Policija stāvēja pie iebrauktuves uz Brīvdabas muzeju. Kontrolēja ātrumu, jo pieteicējs ar ģimeni pa šo ceļu brauc katru dienu Inčukalns-Rīga-Inčukalns.

No sākuma viens policijas darbinieks pienāca klāt, pasauca vīru ārā no automašīnas, tad atkal lika kāpt auto.

Motīvu daļa

[8] Tiesa, izvērtējot administratīvā procesa dalībnieku paskaidrojumus un liecinieces liecību, pārbaudot lietas materiālus, atzīst, ka pieteikums ir noraidāms.

[9] Saskaņā ar Administratīvā procesa likuma (turpmāk – APL) 250.panta pirmo daļu, tiesa, taisot spriedumu, pārbauda, vai administratīvais akts izdots, ievērojot procesuālos un formālos priekšnoteikumus; vai administratīvais akts atbilst materiālo tiesību normām un vai administratīvā akta pamatojums attaisno adresātam uzlikto pienākumu vai tam piešķirtās, apstiprinātās vai noraidītās tiesības. Savukārt, panta otrā daļa noteic, ka tiesa, vērtējot administratīvā akta tiesiskumu, spriedumā ņem vērā tikai to pamatojumu, ko iestāde ietvērusi administratīvajā aktā.

[10] Pārbaudot to, vai pieņemot Lēmumu, ir ievēroti procesuālie un formālie priekšnoteikumi, tiesa konstatē, ka atbildētājs formāli nav izdarījis lietderības apsvērumus, tādējādi pārkāpjot APL 67.panta otrās daļas 6.punktu. Pieteicējam atbildība piemērota saskaņā ar LAPK 149.^{5}panta pirmo daļu, kura sankcija paredz, ka sods piemērojams robežās no 20 līdz 100 latiem. Ievērojot to, ka atbildētājam bija rīcības brīvība izvēlēties lēmuma saturu, proti, cik lielu sodu piemērot, atbildētājam šī rīcības brīvība bija jāizmanto, vadoties no lietderības apsvērumiem (APL 65.panta trešā daļa). Taču to, vai šis procesuālais pārkāpums ir ietekmējis Lēmuma tiesiskumu tiktāl, ka tas būtu atceļams, tiesa vērtēs, vērtējot Lēmuma materiālo tiesiskumu.

Citus būtiskus pārkāpumus tiesa nekonstatē. Atbildētājs ir izpildījis pieteicēja uzklausīšanas pienākumu, proti, izskatījis pieteicēja rakstveida iesniegumu, Lēmums formāli arī satur Administratīvā procesa likuma (turpmāk – APL) 67.panta otrajā daļā paredzētās sastāvdaļas (izņemot lietderības apsvērumus), tas ir pieņemts likumā noteiktajos termiņos.

[11] Pārbaudot to, vai pārsūdzētais Lēmums atbilst materiālo tiesību normām un vai tā pamatojums attaisno pieteicējam uzlikto pienākumu, tiesa konstatē, ka pieteicējs administratīvi sodīts par CSN 56.punkta 4.apakšpunkta pārkāpumu saskaņā ar LAPK 149.^{5}panta pirmo daļu, piemērojot naudas sodu Ls 20 apmērā.

CSN *(redakcijā, kas bija spēkā uz 2005.gada 17.decembri)* 56.punkta 4.apakšpunkts paredz, ka sarkans signāls (arī mirgojošs) vai divi pārmaiņus mirgojoši sarkani signāli aizliedz kustību.

LAPK *(redakcijā, kas bija spēkā uz 2005.gada 17.decembri)* 149.^{5}panta pirmā daļa noteic, ka par braukšanu, ja luksoforā deg aizliedzošais signāls, [.] uzliek naudas sodu [.] cita transportlīdzekļa vadītājam no divdesmit līdz simt latiem.

[12] Lietā pastāv strīds par to, vai pieteicējs brauca ar transportlīdzekli pie luksofora aizliedzošā signāla. Proti, pieteicējs norāda, ka ar luksoforu regulējamo gājēju pāreju šķērsojis brīdī, kad transportlīdzekļu vadītājiem paredzētajā luksoforā mirgoja zaļais signāls, turklāt, tas sācis mirgot, pieteicēja transportlīdzeklim atrodoties apmēram 30 metrus no gājēju pārejas. Savukārt, policijas darbinieki ziņojumos norāda, ka pieteicēja transportlīdzeklis, nesamazinot ātrumu šķērsojis gājēju pāreju pie aizliedzošā sarkanā luksofora signāla. Turklāt, tas iededzies jau tad, kad pieteicēja transportlīdzeklis bijis apmēram 25-30 metrus no gājēju pārejas un transportlīdzeklim bija liela iespēja apstāties. Tāpat arī norādīts, ka citi transportlīdzekļi ir apstājušies, bet pieteicējs rupji pārkapis noteikumus.

[13] Saskaņā ar LAPK 243.pantu par pierādīšanas līdzekļiem, ar kuriem var konstatēt faktus, uz kuru pamata institūcijas nosaka administratīvā pārkāpuma esamību vai neesamību, pie administratīvās atbildības sauktās personas vainu un citus apstākļus,

kam ir nozīme lietas pareizā izlemšanā, kalpo protokols par administratīvo pārkāpumu, personas paskaidrojumi, kuru sauc pie administratīvās atbildības, cietušā un liecinieku liecības, eksperta atzinums, lietiskie pierādījumi, [.], citi dokumenti, [.].

Konkrētajā gadījumā lietā ir sekojoši pierādījumi:

[13.1] 2005.gada 17.decembra admininistratīvā pārkāpuma protokols (lietas lapa 14), kur pieteicējs ir sniedzis sekojošu paskaidrojumus: „pl.13.58 braucu pa Brīvības gatvi un šķērsojot krustojumu, negribēju radīt avārijas situāciju, strauji bremzējot no 70 km/h, šķērsoju krustojumu pie mirgojošā zaļā un pēc tam dzeltenās gaismas signāla.” Protokolā ir fiksēti arī divi liecinieki – *I.K.* un *P.K.*;

[13.2] policijas darbinieka V.Pužuļa 2005.gada 17.decembra ziņojums (lietas lapa 18) un A.Rotkāja 2006.gada 25.janvāra ziņojums (lietas lapa 19-21), kuros norādīts, ka pieteicējs rupji pārkāpis CSN, jo šķērsojis gājēju pāreju pie sarkanā luksofora signāla, turklāt, tas iededzies jau pieteicējam esot 25-30 metrus pirms gājēju pārejas;

[13.3] *P.K.* 2006.gada 4.februāra paskaidrojums (lietas lapa 21-22), kur norādīts, ka pie Brīvdabas muzeja šķērsojuši regulējamu gājēju pāreju pie mirgojošā zaļā luksofora signāla;

[13.4] *I.K.* 2006.gada 26.janvāra paskaidrojums (lietas lapa 23-24), kurā norādīts, ka gājēju pāreju šķērsojuši, kad mirgojis zaļais signāls;

[13.5] SIA „ Rīgas luksofors” 2007.gada 14.decembra vēstule Nr.124 (lietas lapa 49), kurā norādīts, ka konkrētajā ceļa posmā ātruma ierobežojums bija 70 km/h;

[13.6] Rīgas domes Satiksmes departamenta sniegtā informācija par luksoforu objektu Brīvības gatves un Brīvdabas ielu krustojumā (lietas lapa 57-61), kur atrodas arī luksofora darba režīma laika diagramma (lietas lapa 61);

[13.7] liecinieces tiesā sniegtā liecība.

[14] Lietā nepastāv strīds par to, ka pieteicēja transportlīdzeklis brauca ar ātrumu 70 km/h, katrā ziņā šāds pārkāpums netika konstatēts. Līdz ar to, tiesa, vērtējot lietā esošos pierādījums, vadīsies no šī fakta.

Ievērojot to, ka pieteicējs pirms regulējamās gājēju pārejas braucis ar ātrumu 70 km/h, tad vienā sekundē viņa vadītais transportlīdzeklis nobrauca 1,945 metrus. Pieteicējs norāda, ka viņa transportlīdzeklis no gājēju pārejas bijis apmēram 30 metru attālumā, kad sācis mirgot zaļais luksofora signāls. Saskaņā ar luksofora darba režīma laika diagrammu vadītājiem paredzētā luksofora zaļais mirgojošais signāls mirgo 3 sekundes, pēc tam dzeltenais – 3 sekundes, un tad 26 sekundes deg vadītājiem paredzētais sarkanais signāls. Ja ņem vērā to, ka pieteicēja transportlīdzeklis atradies aptuveni 30 metrus no gājēju pārejas un zaļais mirgojošais signāls deg 3 sekundes, tad tas nozīmē, ka pieteicējs gājēju pāreju šķērsojis pie vadītājiem paredzētā luksofora sarkanā aizliedzošā signāla, jo sešu sekunžu laikā (zaļais mirgojošais signāls + dzeltenais signāls) pieteicēja transportlīdzeklis varēja nobraukt tikai 11,67 metrus (6x1,945=11,67). Lai pieteicēja transportlīdzeklis varētu uzbraukt uz gājēju pārejas pie zaļā mirgojošā signāla un nobraukt no tās pie dzeltenā, kā to norādījis pieteicējs savos paskaidrojumos administratīvā pārkāpuma protokolā, viņa transportlīdzeklim bija jābūt 5,835 metru attālumā (tālākais iespējamais attālums, jo zaļais mirgojošais signāls mirgo tikai 3 sekundes, tātad – 3x1,945=5,835). Tiesa pieņem, ka pieteicējs, norādot tiesai attālumu no gājēju pārejas līdz viņa transportlīdzeklim zaļā mirgojošā signāla iedegšanās brīdī, nevarēja tik būtiski kļūdīties, proti, norādot aptuveni piecas līdz sešas reizes lielāku attālumu. Turklāt, arī lieciniece tiesas sēdē norādīja aptuveno attālumu,

kāds varēja būt zaļā mirgojošā signāla iedegšanās brīdī, proti, apmēram 50 metri, kas ne tuvu nelīdzinās piecu līdz sešu metru attālumam. Tas nozīmē, ka tik tiešām, kad iededzies zaļais mirgojošais signāls, pieteicēja automašīna bijusi aptuveni 30 metru attālumā no gājēju pārejas un pie šādiem apstākļiem gājēju pāreja ir šķērsota pie sarkanā aizliedzošā signāla.

Savukārt, vērtējot policijas darbinieku ziņojumos norādīto, tiesa atzīst, ka tajos sniegtās ziņas tikai apstiprina iepriekš minētos apsvērumus. Proti, ziņojumos norādīts, ka tad, kad iededzies sarkanais aizliedzošais signāls, pieteicēja automašīna bijusi aptuveni 25-30 metru attālumā no gājēju pārejas. Ziņojumos nav norādīts, kāda luksofora signālu policijas darbinieki ir novērojuši Tiesa pieņem, ka policijas darbinieki nevarēja redzēt tieši autovadītājiem paredzētā luksofora signālus, kā to norādīja arī pieteicējs, bet gan tikai gājējiem paredzēto signālu, jo policijas ekipāža atradusies šķērsielā, nevis uz Brīvības gatves. Taču arī tad, ja tiek novērots tikai gājējiem paredzētais luksofors, var izdarīt atbilstošus secinājumus. Proti, saskaņā ar luksofora darba režīma laika diagrammu gājējiem paredzētajā luksoforā iedegās zaļā gaisma tikai pēc tam, kad vadītājiem paredzētajā luksoforā 3 sekundes mirgojis zaļais signāls, 3 sekundes dedzis dzeltenais signāls un 3 sekundes dedzis jau sarkanais signāls, tātad, kopā 9 sekundes. 9 sekundēs pieteicējs varēja nobraukt tikai 17,55 metrus, līdz ar to līdz gājēju pārejai palikuši aptuveni 12 metri. Tātad, pieteicēja automašīna uzbraukusi uz gājēju pārejas, kad jau gājējiem paredzētajā luksoforā dedzis zaļais atļaujošais signāls, no kā policijas darbinieki varēja izdarīt secinājumu, ka pieteicējs šķērsojis gājēju pāreju pie sarkanā aizliedzošā signāla.

Iepriekš minētie apsvērumi izriet no lietā pieejamiem vienīgajiem objektīvajiem pierādījumiem, turklāt, tiesa ņēmusi vērā tieši pieteicēja un liecinieces sniegtās ziņas par to, cik tālu viņu automašīna atradusies no gājēju pārejas brīdī, kad iededzies zaļais mirgojošais signāls. Turklāt, šīs pieteicēja sniegtās ziņas nav krasā pretrunā ar policijas darbinieku fiksētajām ziņām.

Tādējādi tiesa secina, ka pieteicējs tomēr ir šķērsojis gājēju pāreju pie aizliedzošā sarkanā luksofora signāla, pretēji tam, kā to apgalvojuši paskaidrojumos *P.K.* un *L.K.*, kā arī pats pieteicējs.

Ievērojot iepriekš minētos apsvērumus, tiesa atzīst, ka atbildētājs pareizi ir novērtējis lietas tiesiskos un faktiskos apstākļus un pieņēmis atbilstošu Lēmumu.

[15] Saskaņā ar LAPK 149.^{5}panta pirmo daļu par braukšanu, ja luksoforā deg aizliedzošais signāls, uzliek naudas sodu transportlīdzekļa vadītājam no divdesmit līdz simt latiem.

Tas nozīmē, ka administratīvais akts, kurš izdots pamatojoties uz šo normu, ir satura izvēles administratīvais akts. APL 65.panta trešā daļa noteic, ka satura izvēles administratīvais akts izdodams, ievērojot piemērojamā tiesību normā noteiktos ietvarus, un šajos ietvaros, pamatodamās uz lietderības apsvērumiem, nosaka administratīvā akta saturu. Līdz ar to, pārbaudot pieteicējam piemērojamās atbildības apmēru, bija jāizdara lietderības apsvērumi, ko atbildētājs nav izdarījis. Tādējādi atbildētājs formāli ir pārkāpis APL 67.panta otrās daļas 6.punktu. Taču, tiesas ieskatā, minētais nav radījis Lēmuma būtisku prettiesiskumu, vismaz attiecībā pret pieteicēju, jo ir piemērota zemākā iespējamā sankcija. Tātad, tas nozīmē, ka attiecībā pret pieteicēju atbildētājs faktiski ir izdarījis lietderības apsvērumus, jo uzskatījis, ka šajā gadījumā ir iespējams piemērot viszemāko sankciju, ka tā panāks soda mērķi – audzināt personu likuma ievērošanas garā. Tas, ka šie apsvērumi nav norādīti

Lēmumā, pieteicēja tiesības nekādi nav ietekmējis, jo vēl zemāku sankciju piemērot nav iespējams.

[16] Ievērojot spriedumā minētos apsvērumus, tiesa nonāk pie secinājuma, ka atbildētāja Lēmums ir tiesisks un pamatots, bet pieteicēja pieteikums ir noraidāms.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 246.-251.pantu un 289.-291.pantu, Administratīvā rajona tiesa

nosprieda:

Noraidīt *Ē.K.* pieteikumu par Valsts policijas Rīgas pilsētas Galvenās policijas pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes priekšnieka vietnieka 2006.gada 9.februāra lēmuma Nr.368 atcelšanu.

Spriedumu var pārsūdzēt divdesmit dienu laikā no pilna sprieduma sastādīšanas dienas Administratīvajā apgabaltiesā, iesniedzot apelācijas sūdzību Administratīvajā rajona tiesā.

Spriedums sastādīts un parakstīts 2007.gada 20.novembrī.

Tiesnese (paraksts) Dz.Amerika

NORAKSTS PAREIZS
Administratīvās rajona tiesas

Tiesnese Dz.Amerika

Rīgā, 2007.gada 20.novembrī